

2025.02.23.

Olvasmány: Ézs55,6-13 Keressétek az Urat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van! 2Krón 15,4; Péld 8,17; Ézs 65,1; Jer 29,13-14; Ám 5,4; ApCsel 17,27 7 Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az Úrhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhöz, mert kész megbocsátani. Zsolt 103,4-5; 130,4.7; Ez 18,27; 33,11 8 Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim – így szól az Úr. 4Móz 23,19; Zsolt 103,11; Hós 11,9; Róm 11,33; 1Kor 2,6-9; 3,19 9 Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak utaim a ti utaitoknál, és gondolataim a ti gondolataitoknál. 10 Mert ahogyan az eső és a hó le hull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőnek, 2Kor 9,10 11 ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem. 5Móz 32,46-47; Ézs 40,8; Mt 13,8.31-33 12 Bizony, örömmel vonultok majd ki, és békeességben vezetnek titeket. A hegyek és a halmok vígan ujjonganak előttetek, és a mező fái mind tapsolnak. Zsolt 98,8; Ézs 35,1-2.10; 44,23; 49,13 13 A tövis helyén boróka nő, a csalán helyén mirtusz nő. Az Úr dicsőségére történik ez: örök jelként, amelyet nem lehet eltörölni. Ézs 41,19-20; 43,19-20; 48,11

Alapige: ApCsel 16, 9-15 Egy éjjel látomás jelent meg Pálnak: egy makedón férfi állt előtte, és ezekkel a szavakkal kérlelte őt: Jöjj át Makedóniába, légy segítségünkre! 10 A látomás után nyomban igyekeztünk elmenni Makedóniába, mert megértettük: Isten oda hívott minket, hogy hirdessük nekik az evangéliumot.

11 Elhajóztunk tehát Tróászból; egyenesen Szamotrakéba mentünk, másnap Neapoliszba, 12 onnan pedig Filippibe, amely Makedónia vidékének első városa, római település volt. Néhány napot ebben a városban töltöttünk. 13 Szombaton kimentünk a városkapun kívülre, egy folyó mellé, ahol tudomásunk szerint imádkozni szoktak. Leültünk, és szóltunk az egybegyűlt asszonyokhoz. 14 Hallgatott minket egy Lídia nevű istenfélő asszony, egy Thiatirából való bíboráros, akinek az Úr megnyitotta a szívét, hogy figyeljen arra, amit Pál mond. 15 Amikor pedig háza népével együtt megkeresztelkedett, azt kérte: Ha úgy látjátok, hogy az Úr híve vagyok, jöjjetek, és szálljatok meg a házamban! És kérelt bennünket.

Látomások, vagy álmok olyasmik, amelyekben mindannyiunknak van néha része. Hiszen ki ne álmodott volna már életében. S az álmok sokszor olyasmit mutatnak meg, amit ébren nem látunk meg, vagy visszük magunkkal akár tudatlanul is.

S persze nagyon sokféle szakirodalom ír az álmokról. Az egyik leghíresebb az osztrák pszichológus Sigmund Freud Álomfejtés című könyve.¹ De már az ókorban is voltak álmos könyvek, Egyiptomban, s más kultúrákban is.

Az álmoknak ugyanis volt és van jelentősége. Erről ír egy híres magyar pasztorál pszichológus is, akit Gyökössy Endrének hívtak. Ő mondja azt, hogy az álom az Isten elfeledett nyelve.²

Merthogy akkor teljesen más állapotban vagyunk, mint ébren, s más antennáink vannak nyitva. S másként gondoljuk át, dolgozzuk fel azokat az eseményeket, amelyek történtek velünk, vagy készülünk fel arra, ami ránk vár.

Mert ha valakinek hát Pálnak aztán bőven volt mit feldolgoznia, s mire rákészülnie az utazásai közepette az első században. Hiszen az Apostolok Cselekedetei

---

¹ <https://www.libri.hu/konyv/Alomfejtés-812.html>

² <https://szentellertkiado.hu/wp-content/uploads/2019/10/Gyokossy-Endre-Isten-elfelejtett-nyelve-az-alom.pdf>

részletesen tárgyalják útjait szerte a Földközi tenger medencéjében. Amelyet egyébként át is beszéltünk anno a Bibliaóra keretében.

S nem kell ahhoz tudósnak lenni, hogyha valaki sokat utazik akkor álmodni is fog róla. Hiszen készül.

Pálnak egy megerősítés, hogy mennie kell Makedóniába. Egy látomás, egy álom segít neki, hogy akkor arra induljanak.

Mint ahogy mi is mondjuk néha egy nagy döntés előtt, hogy aludjunk rá egyet. Akkor is, ha elhivatottak vagyunk, hogyha megérintett minket Isten, azért kell megerősítés. Hogy akkor elinduljunk. S arra is, hogy tovább haladjunk az úton.

S ahogyan Pálnál megszokhattuk először a városba megy a munkatársaikkal. Hiszen ott laknak az emberek, oda kell hát közéjük menni. Ahol vannak.

S érdemes itt megállnunk egy pillanatra, mert egy nagy kérdése a keresztyénségünknek, hogy azt miként éljük meg. Mondok egy példát. A szerzetesrendek évszázadok óta léteznek és vannak. Ezek olyan kis közösségek amelyek a világból elvonultak imádságos lelkülettel. Fizikai munkával, sokszor irodalmi vagy természettudományos kutatásokkal nagy szolgálatot tettek a társadalomnak. Ők így élik meg és élték meg a keresztyénségünket. Elvonulva a világtól. És én is ismerek szerzeteseket és azt gondolom, hogy vannak emberek, akiknek valóban lehet ez az életformája, lehet ilyen a habitusa a magatartása mert hogy ilyen a lelki alkata is.

A reformációban viszont a reformátorok többsége amellet érvel, hogy nem a világtól elvonulva, hanem a világban kell megélnünk a hitünket, keresztyénségünket és így kell hassunk a társadalomra, közösségre, a közegre amelyben élünk. De ehhez is kell egyfajta habitus, magatartás, lelki alkat.

Pláne hogyha manapság nézzük, hiszen hatni akarunk a jelenkorban. Nagyon sokan gondolják úgy, hogy jelen kell lennünk az online térben, aktívan kell követni a híreket, tudnunk kell átszűrni azt ami valós, ami igaz és azt ami hamis azt elengedni. Nagy munka ez és sokszor túl is terheli az embert. Nem egyszerű. Valamikor talán

úgy érezzük magunkat, mint egy túlcsonduló pohár és szeretnénk kicsit elvonulni, megnyugodni. És hát így is tesz a mai kor embere is. Néha elvonul elmegy szabadságra sétálgat az erdőben, medítál a bibliával, zenét hallgat fülhallgatón, beül a moziba, színházba, elmegy a fürdőbe, kertészkedik, s még sorolhatnánk.

S valahol azt gondolom, hogy mind a kettőre nagy szükségünk van. Az elvonulásra is és a társadalomban a közösségben megélt hitre is. Pál apostol keresi az embereket, a gyülekezetet. Hiszen segíteni akar Makedóniában és azt olvassuk hogy ők is kimennek a munkatársakkal a városból a folyó mellé merthogy az emberek oda jártak ki imádkozni.

Lehet azért, mert nem volt templomuk lehet azért, mert a városban nem nézték őket jó szemmel, lehet azért mert szerettek volna egy szép csöndes nyugodt helyet. Hiszen a vízpartot akkor is sokan szerették és manapság is sokan szeretik. Persze a konkrét okot nem tudjuk, de mégis Pál és a munkatársai utána mennek az embereknek.

És valahogy így tesz az egyház is manapság. Próbálunk a személyes elvonulásban és a közös hit megélésében is támaszt adni jelen lenni az emberek életében.

Legyen szó túráról a természetben, biblia óráról, ahol gondolkozhatunk a Biblia üzenetén. Társadalmi kérdésekről, ahol kritikusan felemeljük a hangunkat és még sorolhatnánk.

Hála Istennek sokféle alkalmunk van. És ez egy út lehet, egy lehetőség lehet olyasmire, mint ami Lídiával történt. Hogy megnyílik az embernek a szíve. Hogy megnyílik az embernek a szíve arra, hogy az Isten mit is akar tőle, hogy az Istennek terve van vele, hogy az Isten szereti.

Arról olvasunk itt a szakaszban, hogy ez a hölgy ekkor lesz keresztény. Megkeresztelkedik és elköteleződik Isten mellett.

Nem tudom nekünk milyen volt az első ilyen élményünk, vagy volt e több ilyen élményünk hiszen nem csak egyszer elindultunk az úton hanem járunk is rajta. És bízom benne, hogy akár ez a vasárnapi istentisztelet is vagy mindegyik vasárnapi

alkalmunk is meg a többi alkalmunk is lehet lehetőség arra, hogy a szívünk nyitva legyen Isten felé, hogy kapjunk megnyugvást, ötletet, kegyelmet, igazságot szeretetet szépséget jót és oly sok mindent amire szükségünk van.

És legvégül hadd emeljem ki, hogy itt van egy közösségi aspektus. Az asszony meghívja Pált és munkatársait a házába, hogy ott szálljanak meg. Hiszen az ókori kereszténységben az 1. századokban azt látjuk, hogy nincs kialakult intézményrendszer. Egymásra vannak utalva a hívek, hogy segítsék egymást. Milyen mély üzenet ez is. Akár nekünk is akik jól ismerjük egymást hiszen vasárnapról vasárnapra találkozunk a templomban, hétközben a közértben, a biblia órán különböző alkalmakon. Figyelünk a másokra, imádkozunk érte, próbáljuk segíteni ott, ahol tudjuk.

S ennek óriási ereje van. Éppen ezért szoktam mondani, hogy persze lehet elvonulni, lehet imádkozni otthon is, meg bibliát olvasni, de nagyon más az, amikor együtt vagyunk, mikor támogatja a másikat már csak a jelenlétünk is hogy ott vagyunk mellette.

Adja meg az Örökkévaló, hogy észrevegyük ezt. Hogy legyen lehetőségünk elvonulni, de megélni a hitünket együtt, közösségben is akármi is jöjjön ránk akármit is hozzon a jövő. Ámen.

Isten gazdag áldását kívánva,

Kádas Richárd László